

Sagens Behandling i Fremtiden, saaledes at den Tid og den Plid, der bliver anvendt paa den nu, ikke vil være fuldkommen spildt; thi der er næppe nogen Lov, som i den Grad er et Barn af sin Tid, som netop Toldloven. Det er allerede fremgaaet af den høitærede Finansministers Udtalelser, hvorledes han har forandret sine Anskuelse og sin Opfattelse af hele dette Spørgsmaal, siden Toldloven sidste Gang var til Behandling. Udviklingen foregaar for Diebliffet med saa rivende Skridt, at man ikke har den allerringeste Sikkerhed for, selv om Sagen allerede kom til Forhandling til Efteraaret, at man ikke til den Tid vilde indtage et andet Standpunkt end for Diebliffet. Det er altsaa ogsaa en Grund, hvorfor det forekommer mig, at Landsthinget ikke nu bør begynde paa et Arbejde, som man kan sige sig selv ikke kan føres til Ende. Det er ikke let med Sikkerhed at se — jeg tror nok, jeg kan skimte det — hvorfor man har valgt netop dette Tidspunkt til at fremkomme med et saadant Forslag; thi Tidspunktet forekommer mig at være saa uheldigt valgt, som vel kan tænkes. Der er jo pien synlig her i Landet hos Befolkningen stet et Omflag i Anskuelserne om, hvorledes en Toldlov bør være affattet. Det er ikke ret mange Aar siden, man fra alle Sider var enig om, at en Reform var ønskelig og nødvendig; naar der var Tale om en Reform, vovede Ingen, at hæve sin Nøst herimod. Men nu har der jo vist sig en meget stærk Bevægelse i Retning af, at man hellere skal blive staaende ved den gamle Toldtarif end indlade sig paa Eventyr ved at prøve paa at indføre en ny Toldtarif, da Forholdene ikke blot her i Landet, men hele Verden over ere saa usikre, som de ere i dette Diebliff. Dannelsen af en Toldreformforening blev meget hurtigt mødt ved Dannelsen af en Forening, der kaldes „Foreningen til Beskyttelse for det nationale Arbejde“, og virker ganske i modsat Retning. Det kan altsaa ikke benegtes, at der er en stærk Stemning i Folket for, at det for Diebliffet er bedre at blive staaende ved den Toldlov, man har end at begynde paa noget Nyt. Det er jo ikke blot her i Landet, at der er Gjæring i alle Forhold; den høitagtede Minister har allerede omtalt, hvorledes det hele Verden over gaar paa samme Maade. I Sverig har man allerede fuldbdyrdet Overgangen fra relativ Frihandel til en meget stærk Protektionisme, i Tydskland har man gjort det Samme for nogle Aar siden; i England, som er Frihandelens stærke Fæstning, begynder der at hæve sig Stemmer for at gjøre Noget og se at komme bort fra

absolut Frihandel. Man har dannet sig et nyt Begreb i fair trade, der betegner en Mellemting mellem Frihandel og Protektionisme. Dette Udtryk lader sig ikke godt oversætte, men det bethyder i Virkeligheden ikke Andet end en tilføjet Protektionisme, fordi man ikke der vover at udtale Ordet Protektionisme frit og aabent.

Der er andre Omstændigheder, som gjøre, at det nuværende Tidspunkt er uheldigt valgt. Vi have til stor Gene for dem, der have med Tollden at gjøre, levet en halv Mennefsalder under en Toldlov, der er baseret paa et Møntsystem, som er afstøffet. Nu staa vi, efter alle Sulemærker at dømme, ved Overgangen til et nyt Maal- og Vægtsystem, det metriske System, om hvilket der jo foreligger et Lovforslag her i Thinget. Dersom vi nu gik til en ny Toldlov, forinden vi fik nye Maal og Vægt indført, kom vi maaske til at staa en hel Mennefsalder med en Toldlov, baseret paa Maal og Vægt, der ikke længere eksisterede, hvad der vilde være til omtrent lige saa stor Gene, som det nuværende Forhold, at vi maa regne med Mønt, der ikke eksisterer. Anvendelse af Maal og Vægt er jo nemlig akkurat ligesaa nødvendig for en Toldlov som Anvendelse af Møntbestemmelser.

Saa er der endelig Spørgsmaal om et Frihavnsanlæg ved Kjøbenhavn. Naar man vil behandle en almindelig Toldlov alvorligt, kan jeg ikke se, at man kan undlade at tage Hensyn til, hvilken Virkning Anlægget af en Frihavn ved Kjøbenhavn vil have paa Toldforholdene i det Hele. Jeg kan ikke tænke mig, at man kan anlægge en Frihavn ved Kjøbenhavn, uden at der maa ske meget bethdelige Ændringer i den bestaaende Toldlov. Et Frihavnsanlæg er af meget stor økonomisk Betydning, forsaavidt som det vil slugge meget bethdelige Kapitaler. Det er jo bekjendt, at de Projekter, der foreligger efter Foranstaltning for Regjeringen paa Basis af Frihavnskommissionens Udkast gaar ud paa at anvende et Beløb af 17 til 18 Mill., alene til Bygninger og tekniske Anlæg, men derved er der aldeles intet Hensyn taget til Grundens Værdi. Hvor stor Værdi Grundene vil faae, er vanskeligt at angive, det vil meget afhænge af et Skjøn. Det antages, at der maa benyttes 150 Tdr. Land, af hvilke omtrent 50 Tdr. ere Vandareal og Resten Landareal. Af disse tilbageværende 100 Tdr. er formentlig ca. $\frac{1}{3}$ nok til Røder, Veie og Gader, saaledes at der vil blive tilbage omtrent 1 Million Kvadratalen salgbart Areal, som faar Anvendelse i Frihavns Tjeneste. Det er nu vanskeligt at sætte Prisen paa et saadant Areal. Jeg